

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Švecem, Ph.D. v právní věci

žalobce: **V. M., nar. X**
státní příslušnost X
zastoupen JUDr. Petrem Novotným, advokátem,
se sídlem Archangelská 1, 100 00 Praha 10

proti

žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,**
se sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. srpna 2025, č. j.: CPR-17819-5/ČJ-2025-930310-V242

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

- Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 9. 5. 2025, č.j. KRPA-31559-27/ČJ-2025-000022-SV o správním vyhoštění žalobce podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon“) a o stanovení doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské

republiky, Lichtenštejského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, v trvání jednoho roku.

II. Žaloba a její podstatný obsah

2. Žalobce ve své žalobě předně správním orgánům vytkl, že nezjistily stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, ve smyslu ust. § 3 zákona č. 500/1999 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a že si neopatřily dostatečné podklady pro své rozhodnutí ve smyslu ust. § 50 odst. 2 správního řádu.
3. Konkrétně pak žalobce namítal, že nepobýval na území České republiky bez platného oprávnění k pobytu. Zdůraznil, že se na území České republiky nacházel jako držitel platného biometrického pasu X s právem pobytu na území schengenského prostoru po dobu 90 dnů během 180 dnů po vstupu. Správní orgány pak neprokázaly, že by žalobce překročil dobu 90 dnů nepřetržitého pobytu na území schengenského prostoru. Popřel též, že by na území schengenského prostoru pobýval v době pobytové kontroly nelegálně.
4. Žalobce rovněž nesouhlasil se závěrem žalovaného o možnosti vycestovat do země původu a namítl, že v X panuje katastrofální ekonomická situace, množí se případy vražd, není zde pro civilní obyvatelstvo bezpečno, když se jedná o nedemokratickou zemi i s ohledem na poslední politický vývoj, když X je navíc v ohrožení v důsledku přímé vojenské invaze Ruské federace na Ukrajinu. Poukázal také na situaci v X, kde je situace podobná jako na Ukrajině, když se dá očekávat zhoršení bezpečnostní situace. Upozornil v této souvislosti na to, že v proruském X došlo v těchto dnech na střelbu z granátometů, když série explozí otřásla ministerstvem státní bezpečnosti v hlavním městě X separatistického regionu X. Zmínil i další incidenty, kdy dvě exploze vyřadily z provozu dvojici rozhlasových vysílačů v X. Z těchto důvodů žalobce nesouhlasí se závěrem žalovaného o možnosti vycestovat do země původu, neboť se v případě svého návratu obává o svůj vlastní život.
5. Kromě toho ještě žalobce v obecné rovině namítal porušení ust. §2 odst. 1,3 a 4 správního řádu ze strany správních orgánů.

III. Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí s tím, že neshledal ve svém postupu žádné pochybení. Podrobně a přezkoumatelně v napadeném rozhodnutí uvedl důvody, pro které potvrdil rozhodnutí nalézacího správního orgánu. Žalovaný je rovněž přesvědčen o tom, že se podrobně a přezkoumatelně vypořádal s otázkou přiměřenosti dopadu rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce. Délka uloženého správního vyhoštění byla žalovaným stanovena v zákonném rozpětí, a to v jeho spodní polovině. Napadené rozhodnutí je tedy dle žalovaného plně v souladu se zákonem. Navrhl proto zamítnutí žaloby.

IV. Obsah správního spisu

7. Ze správního spisu soud zjistil tyto, pro řízení podstatné, skutečnosti.

8. Žalobce byla dne 24. 1. 2025 kontrolován hlídkou Policie ČR v rámci provádění pobytových kontrol cizinců. Ke kontrole nepředložil žádný doklad, neboť jej zapomněl v Příbrami. Uvedl, že do schengenského prostoru vstoupil zhruba před 6-7 měsíci, z čehož vzniklo podezření z neoprávněného pobytu žalobce na území České republiky, protože byl podle ust. § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, zajištěn.
9. Dne 25. ledna 2025 správní orgán prvního stupně zahájil správní řízení ve věci správního vyhoštění žalobce. Žalobce do protokolu o výsledku účastníka řízení uvedl, že přicestovala do České republiky naposledy dne 12. 7. 2024 na biometrický cestovní pas přes Rumunsko a od té doby nevystoupil. Do České republiky přicestoval kvůli práci a pracoval ve stavebnictví. Ke svým osobním poměrům uvedl, že je rozvedený a má dvě děti, které žijí v X. Na území České republiky má přítelkyni, ale nikoho, vůči komu by měl vyživovací povinnost. Rovněž nemá v České republice nikoho, kvůli komu by ukončení jeho pobytu představovalo nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života. K možnostem návratu do X se žalobce vyjádřil tak, že mu ve vycestování nebrání žádná překážka ani zdravotní stav, v zemi původu mu nic nehrozí, prostředky na vycestování sežene a v případě vydání rozhodnutí o správním vyhoštění vycestuje z území České republiky dobrovolně.
10. Správní orgán prvního stupně následně poté, co umožnil žalobci seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, vyjádřit se k nim a navrhnout jejich doplnění ve smyslu ust. § 36 odst. 3 správního řádu, vydal v pořadí první rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce, proti kterému se žalobce řádně a včas odvolal k žalovanému, který toto rozhodnutí nalézacího správního orgánu zrušil a vrátil mu k novému projednání, neboť žalobci správním orgánem vytýkané protiprávní jednání nebylo správně vymezeno.
11. Následně žalobce doplnil do správního spisu kopii svého cestovního dokladu, v němž nebylo vyznačeno žádné oprávnění žalobce k pobytu na území České republiky od 31. 5. 2024. Nalézací správní orgán rovněž doplnil do správního spisu závazné stanovisko Ministerstva vnitra ze dne 30. 4. 2025, ev. č. ZS58533, ze kterého se podává, že vycestování žalobce do X je možné.
12. Správní orgán prvního stupně následně poté, co opětovně umožnil žalobci seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, vyjádřit se k nim a navrhnout jejich doplnění ve smyslu ust. § 36 odst. 3 správního řádu, vydal v pořadí druhé rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce, proti kterému se žalobce řádně a včas odvolal k žalovanému, který žalobou napadeným rozhodnutím odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí nalézacího správního orgánu potvrdil. Ještě předtím ovšem do správního spisu doplnil závazné stanovisko Ministerstva vnitra ze dne 16. července 2025, č.j. MV-97893-2/OAM-2025, ze kterého se podává, že vycestování žalobce do X je možné a kterým bylo současně potvrzeno předchozí závazné stanovisko Ministerstva vnitra ze dne 30. 4. 2025, ev. č. ZS58533. Žalovaný rovněž neopomněl umožnit žalobci seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, vyjádřit se k nim a navrhnout jejich doplnění ve smyslu ust. § 36 odst. 3 správního řádu.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

13. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních námitek vycházejících přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu ve smyslu ust. § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „s.ř.s.“). Rozhodoval přitom bez

nařízení jednání, neboť žalobce k výzvě a poučení soudu podle ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. nevyjádřil svůj nesouhlas s takovým projednáním věci a žalovaný naopak výslovně souhlasil s rozhodnutím bez nařízení jednání. Soud pak tedy za této situace a s ohledem na obsah správního spisu nepovažoval nařízení jednání za nezbytné.

14. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4. zákona policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.
15. Ze správního spisu je v prvé řadě zřejmé, že žalobce skutečně ke dni svého zajištění a následně v době vydání rozhodnutí nalézacího správního orgánu pobýval na území České republiky neoprávněně, a to přinejmenším od 31. 5. 2024 do 24. 1. 2025. To se podává z lustrace v cizineckém informačním systému, z cestovního pasu žalobce a v něm uvedených údajů, a také z výpovědi samotného žalobce před nalézacím správním orgánem v procesním postavení účastníka řízení. Zejména pak z údajů sdělených samotným žalobcem a z otisku posledního vstupního razítka vyznačeného v cestovním pase žalobce lze spolehlivě zjistit, že žalobce vstoupil na území schengenského prostoru naposledy dne 2. 3. 2024 přes Maďarsko a od té doby mimo území členských států nevycestoval. Nemůže proto obstát tvrzení žalobce, že ke dni pobytové kontroly, tj. ke dni 24. 1. 2024, ještě nebyla překročena doba 90-ti dní oprávněného pobytu na území schengenského prostoru na základě biometrického cestovního pasu. Správní orgány tak žalobci beze zbytku prokázaly neoprávněný pobyt na území České republiky přinejmenším ode dne 31. 5. 2024 (tj. ode dne následujícího po skončení doby 90 dnů oprávněného pobytu na základě biometrického cestovního dokladu) do 24. 1. 2025, a v tomto ohledu řádně zjistily skutkový stav věci včetně doby trvání neoprávněného pobytu.
16. Co se týče námitky žalobce spočívající v poukazu na katastrofální ekonomickou, bezpečnostní a politickou situaci v zemi původu, je třeba podle zdejšího soudu poukázat na to, že správní orgány založily do spis dvě závazná stanoviska Ministerstva vnitra k možnostem vycestování žalobce do X vždy se závěrem, že vycestování žalobce do země jeho původu je možné. Žalobce také v rámci svého výsledku v procesním postavení účastníka řízení před správním orgánem prvního stupně neuváděl nic, co by mu bránilo ve vycestování zpět do země původu. Naopak uvedl, že mu v X nic nehrozí a dobrovolně vycestuje. Námitku v tomto směru začal uplatňovat až ve svém odvolání proti rozhodnutí nalézacího správního orgánu. Za této situace, kdy se žalobce těmito svými odvolacími námitkami dostal do rozporu s vlastními tvrzeními uvedenými ve svém výsledku, pak žalovaný zcela správně tyto vyhodnotil jako nedůvodné.
17. Soud rovněž nesdílí názor žalobce ohledně podobnosti situace v X se situací na Ukrajině, která byla dne 24. 2. 2022 napadena vojsky Ruské federace. Taková (ani zdaleka podobná) situace však v X ani konkrétně v X zjevně nepanuje a žalobce ani nenavrhoval k prokázání takového tvrzení žádné důkazy. Poukaz na ojedinělé teroristické útoky či další jednotlivé incidenty nemůže na tomto závěru nic změnit.
18. Pokud jde o nesouhlas se závazným stanoviskem Ministerstva vnitra ze dne 16. července 2025, č.j. MV-97893-2/OAM-2025, soud konstatuje, že vypořádání námitek proti tomuto stanovisku obsahuje již jeho odůvodnění, neboť tytéž námitky žalobce uplatnil již v odvolacím řízení. Jde přitom o vypořádání dostatečné, se kterým se soud zcela ztotožňuje

s tím, že námitky žalobce jsou zcela v rozporu s tím, co tvrdil v rámci svého výsledku v procesním postavení účastníka správního řízení, jakož i v rozporu s obstaraným materiálem OAMP MV ČR – X – Bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 14. 11. 2024.

19. Tam, kde žalobce dále jen obecně vytýkal porušení § 2 odst. 1, 3, 4 § 3, § 50 odst. 2 správního řádu, k těmto výtkám neuvedl žádné konkrétní pochybení, kterého se měl žalovaný dopustit v jeho případě. Soud v této obecné rovině sám nezjistil žádné pochybení, na základě kterého by došlo k porušení předmětných ustanovení.
20. Soud má dále za to, že žalovaný napadené rozhodnutí řádně odůvodnil a vypořádal se dostatečně se všemi odvolacími námitkami žalobce. Správní orgány se také správně a dostatečně zabývaly i přiměřeností zásahu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce podle ust. § 119a odst. 2 zákona ve spoj. s ust. § 174a zákona. Lze proto v tomto směru plně odkázat na str. 5 a 6 odůvodnění napadeného rozhodnutí, resp. str. 6 a 7 rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Jedině v případě, že by správní orgány dospěly k závěru o nepřiměřenosti dopadu správního vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce, přicházelo by v úvahu uložení mírnějšího opatření v podobě povinnosti opustit území České republiky podle ust. § 50a zákona.
21. Jelikož k takovému závěru důvodně nedospěly, pak jim nezbylo než uložit žalobci správního vyhoštění, neboť v jeho případě došlo k naplnění podmínek pro uložení správního vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4. zákona a správní orgány tedy postupovaly správně, pokud dospěly k témuž závěru.

VI. Závěr a náklady řízení

22. Soud tedy se shora uvedených důvodů dospěl k závěru o nedůvodnosti žalobních námitek v podobě, v jaké byly žalobkyní uplatněny, a žalobu proto zamítl.
23. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s., a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze, dne 30. září 2025

JUDr. Tomáš Švec, Ph.D.
samosoudce